

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Fantasies espaterrants

La trama. En un poblet ianqui, avui? Una noia assisteix a l'espectacle del 'Circus Marvelous' i es queda penjada del trapezista, però aquest desapareix engolint per l'arena del circ, ella el persegueix...

La pel·lícula. Més tard que no d'hora, ha desembarcat el *Cirque du Soleil* a la gran pantalla. I en 3D. El director neozelandès Andrew Adamson (1966) aquell de *Shrek* i *Les cròniques de Nàrnia*, s'ha empescat una *love story* romàntica, surrealista, a mida per al lluïment del famós circ canadenc. Qui també es marca un gol, és el director James Cameron, que fent de productor executiu serveix en safata les gegantines plataformes que van enfonsar el seu *Titànic* milionari. Aquí són les pistes verticals on acrobates, clowns i contorsionistes de la companyia, executen coreografies que desafien les lleis de la gravetat física, de la lògica kantiana i de la dramàturgia aristotèlica. Tan senzill com això, que mai dirà el *low cost* Artur Mas. I és que en les aventures de la noia que persegueix el noi a través d'uns móns tan llunyans com impossibles, tot esdevé possible: tan aviat som dins una tenda anys 60 del segle passat, com dins el *pulp fiction* de superherois ianquis, o en homenatges nostàlgics a favor d'Elvis Presley o els Beatles amb *Lucy in the sky* i *Get back* al terrat Mary Poppins, esbocinat pels

aires com els Beatles any després. *Mundos lejanos* fa propers móns depassats. Si la millor definició del gènere fantàstic són els tres microsegons de dubte que els sentits et comuniquen aquí i ara, la pel·lícula ens transporta a la lluna, al fons del mar, a l'enfrontament entre humans i les subespècies zoomorfes. L'espectacle resta servit amb tot luxe de detalls imaginatius. I ençà dels records personals, em resulta impossible no pensar amb el Philippe Genty de *Voyageur immobi-*

Mundos lejanos

Director: Andrew Adamson.
Intèrprets: Cirque du Soleil. Música: Benoit Jutras. Producció: James Cameron. EUA, 2012.
91'. JC Alpicat. 19 juny.

le' que vam fruit al Teatre Principal, allà per les acaballes del segle vint.

El tema. Per a l'amor no hi ha móns llunyans.

La imatge. L'espaterrant castell de focs amb que la parella enamorada segella el seu amor incendiari.

La frase. "¡Ajudeu-me!", que exclama Mia, l'enamorada irreductible. Està bé demanar auxili. Sobre tot si tens les de perdre, Mas.

La recomanació. Banquet audiovisual per a fans del *Cirque du Soleil*, i per a la resta d'aficionats al circ-cinematogràfic.